

Perlrotné Unterricht Szabina

Ez Perlrotné Unterricht Szabina. A barátnőm volt, krakkói, de itt élt, Békéscsabán a férjével, mi Szabkának hívtuk. A férje munkaszolgálatosként halt meg, együtt vonult be az élettársammal, Braun Lászlóval. A Szabkáék vallásosak voltak, bár erről sokat nem beszéltünk. Azokban az időkben nem ez számított, hanem az, hogy kapott-e levelet, mit tudunk erről-arról. Mikor Békéscsabán be kellett költözni a gettóba - azt a részt jelölték ki, mint Budapesten, ahol amúgy is sok zsidó lakott -, akkor anyámmal és öcsémmel együtt hozzá mentem lakni. Én aztán megszöktem a gettóból, és ezt neki is köszönhetem részben, mert elmondta, hogy a rokonaival mi történt Krakkóban: az összes hozzátartozóját elvitték, és ő úgy tudta, hogy megölték őket. Ő azért nem szökött meg, mert félt, hogy a magyar csendőrök felismernék az akcentusáról, mert a magyar nyelvet akcentussal beszélt. Csak a kislányát adta ki. Szegény úgy borult a nyakamba sírva, hogy soha többé nem fogom látni. Szóval az is egy ilyen örök emlék marad számomra. Az egyéves kislányát kiadta a gettó falán, úgyhogy ő él valahol Amerikában. A Szabka nagyon szépen beszélt lengyelül. Tőle tudtam meg először, hogy az én becenevem, mert engem mindenki Osának hívott, az a lengyelből

jön, mert lengyelben a Zsófia, az Zosia, egy eposzi hős volt náluk, a Zosia [Zosia Adam Mickiewicz főművének, a lengyelek nemzeti eposzának számító 'Pan Tadeusz'-nak a hősnője. -- A szerk.]. Egyébként én a lengyel nyelvet csak nála találtam szépnek, mert egyébként borzasztó az a sok torlódás a mássalhangzóknál.